

[Bertel Dahlgaard.]

alvorligt, og det er i og for sig rigtigt. Men finansministeren vil måske lægge mærke til, at tidligere var det af hans partifæller, de udtalelser blev fremsat, og det gør måske en forskel; nu er det tilfældigvis mig, der fremsætter dem. Jeg skal iøvrigt sige, at jeg mindes en gang før overfor den højtærede finansminister at have brugt det udtryk, at der måtte være en grænse nu. Det var før den økonomiske krise, det var på det tidspunkt, da vi stod overfor spørgsmålet om at omarbejde skalaen i indkomstskatten, og dér blev den grænse, som jeg dengang tillod mig at sige at man havde nået, ikke overskredet. Under hårde kampe med den højtærede finansministers anskuelse blev denne skala dengang omarbejdet. Så kom den økonomisk valutamæssige krise i fjor, som vi naturligvis medvirkede til at imødegå. Nu står vi igen i en noget anden situation, og spørgsmålet er om et skøn, et skøn om, hvor grænsen nu ligger. I så henseende kan finansministeren og jeg måske have forskellige anskuelse; det havde vi også i fjor under forliget, da finansministeren havde endnu flere „skorpioner“ at dele ud end dem, han fik lejlighed til at aflevere.

Til det ærede medlem hr. H. C. Hansen vil jeg gerne sige, at når han nu bruger den vending, at mine udtalelser er udtryk for politisk agitation, ja, så er det jo den slags vendinger, man altid benytter, når der ligesom ikke rigtig er de rette argumenter at få fat på. Jeg fremsætter mine anskuelse, som de er. Om de virker som agitation, det synes jeg det ærede medlem skulle lade offentligheden skønne over. Og når det ærede medlem beder mig om, at jeg ikke siger sådan noget, så det bliver påfaldende, ja, så — jeg vil nødig love mere, end jeg kan holde, men jeg vil i hvert tilfælde gå så vidt som at sige, at jeg tror, det er gavnligt, at det bliver sagt sådan af mig, at det forstås af befolkningen, og det har jeg indtrykket af lykkes efterhånden. Jeg tror det, og jeg tror det, fordi den økonomiske udvikling, siden vi begyndte diskussionen for to år siden, i så betydelig grad har givet mig ret.

Jeg har aldrig demagogisk fremsat den anskuelse, at alle Danmarks vanskeligheder på de forskellige områder skyldes de danske militærbudgetter, ikke på nogen måde... (Afbrudelse)... aldeles ikke! Hvad jeg har tilladt mig at gøre opmærksom på for halvandet år siden, som jeg gør det den dag i dag, er dette ganske bestemte, at der er to opgaver, den førte politik fører med

sig, og som de herrer vil løse, den ene at skaffe penge til den oprustning, som i fremtiden vil medføre en udgift af 800—900 mill. kr. om året, og dernæst imødegåelsen af forringelsen af vort bytteforhold, som jo faktisk betyder et indirekte tilskud til andre landes oprustning, sådan som finansministeren også tidligere har gjort opmærksom på — hvilken forværring i bytteforholdet har betydet et minus for det danske samfund på, jeg ved ikke hvor meget, men sikkert mellem 1 og 1½ milliard om året. Det er her, jeg har hævdet, at disse to opgaver lader sig ikke løse af det danske samfund uden en betydelig forringelse af den økonomiske og sociale standard her i landet, og denne udtalelse tror jeg i den grad bliver en kendsgerning, at man hellere skal lade den stå.

Jeg skal ikke kommentere ordskiftet mellem det ærede medlem hr. H. C. Hansen og socialministeren. Det har vel ikke betydning, for ellers havde jeg egentlig lyst til overfor det ærede medlem hr. H. C. Hansen at gå i forbøn for socialministeren. Hvad, herregud, selvom han nu er kommet til at sige denne dumhed, hvorfor så denne forfærdelige afstraffelse! Socialministeren udtalte jo en væmmelse ved dagsordener, og det kan der være grund til ofte, men for socialministerens vedkommende tror jeg, det ærede medlem hr. H. C. Hansen har ret i, at væmmelsen var knap så stor forud for hans egen ophøjelse til minister. Men altså, ærede medlem, skal vi ikke nu la' ham løbe! Alle forstår jo, det var et vådeskud, men ingen blev ramt dødeligt, og der er jo dog kun det at sige, at den fremsatte udtalelse manglede, hvad skal jeg sige, i enhver henseende den fiffighed, som ellers tillægges den højtærede socialminister!

Finansministeren (Thorvald Kristensen):

Jeg har kun ganske enkelte bemærkninger at gøre i denne omgang.

Det ærede medlem hr. H. C. Hansen kunne ikke forstå, at der kunne være principielle grunde til, at man nu indsætter denne pristalsklausul. Jeg vil alligevel tro, at hvis det ærede medlem gjorde sig umage, ville det nok lykkes ham at forstå det. Det er jo ikke ukendt for nogen — det er også noget, pristalsudvalget har været indforstået med —, at hvis en skatteforhøjelse indregnes i pristallet, hvorefter lønninger udbetales, så kommer lønmodtagerne ikke til at deltage i den pågældende skattebyrde på samme fod som landets øvrige borgere. Hvis man i en bestemt anledning, når en skat indføres på grund af en bestemt økono-